

Warszawa, 17 grudnia 2024 roku

OS-WP-II.310

DECYZJA NR 1982/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236 z późn. zm.) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433 z późn. zm.), w sprawie dotyczącej ustalenia w opisanym zdarzeniu przyszłym, że w przypadku oferowania użytkownikowi końcowemu, za pomocą urządzenia vendingowego, napojów w kubkach papierowych PuraCup wykonanych głównie z celulozy niezawierających tworzywa sztucznego, o którym mowa w art. 2 pkt 11aa ww. ustawy, Strona nie będzie obowiązana do pobierania opłaty, o której mowa w art. 3b ust.2 ww. ustawy - **uznać za prawidłową.**

UZASADNIENIE

Pismem z 30 października 2024 roku złożonym za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej – ePUAP X, zwana dalej Stroną lub Wnioskodawcą, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o opłacie produktowej”, w sprawie dotyczącej ustalenia w opisanym zdarzeniu przyszłym, że w przypadku oferowania użytkownikowi końcowemu, za pomocą urządzenia vendingowego, napojów w kubkach papierowych PuraCup wykonanych głównie z celulozy niezawierających tworzywa sztucznego, o którym mowa w art. 2 pkt 11aa ww. ustawy, Strona nie będzie obowiązana do pobierania opłaty, o której mowa w art. 3b ust.2 ww. ustawy.

Do wniosku zostało dołączone potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji interpretacyjnej zgodnie z art. 34 ust. 6 Prawa przedsiębiorców.

Pismem z 8 listopada 2024 r. znak: OS-WP-II.310.X wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawo przedsiębiorców o uzupełnienie braków wniosku, na które odpowiedzi udzielono pismem z 15 listopada 2024 r. Pismem z 22 listopada 2024 r. znak: OS-WP-II.310.X wezwano ponownie Stronę do usunięcia braków wniosku. Na powyższe wezwanie Strona udzieliła odpowiedzi pismem z 29 listopada 2024 r.

Zdarzenie przyszłe przedstawione przez Stronę:

„Wnioskodawca zamierza, w ramach swojej działalności, prowadzić działalność w zakresie pakowania i oferowania za pomocą urządzenia vendingowego napojów w nabytych uprzednio od firmy XX (spółki prawa estońskiego) jednorazowych kubkach z papieru w różnych

Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego w Warszawie

ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Telefon: 22 59 79 100, urząd_marszalkowski@mazovia.pl

objętościach (dalej jako Kubki PuraCup).

W ramach swojej działalności gospodarczej Wnioskodawca zamierza nabyć maszynę vendingową, umożliwiającą sprzedaż kawy w Kubkach PuraCup. Maszyna taka, zgodnie z zamierzeniem Wnioskodawcy, zostanie zainstalowana w siedzibie Wnioskodawcy w prowadzonej przez niego placówce handlowej. Korzystając z tej maszyny klienci Wnioskodawcy, jak i pracownicy czy współpracownicy Wnioskodawcy będą mogli nabyć kawę w Kubkach PuraCup.

Innych kubków niż Kubki PuraCup Wnioskodawca oferować nie będzie”.

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„W niniejszym stanie faktycznym, mimo, że Wnioskodawcę – w świetle opisanego powyżej przyszłego stanu faktycznego można uznać za przedsiębiorcę używającego przy oferowaniu napojów urządzenia vendingowego (urządzenia vendingowego wskazanego w art. 3b ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej) to jednak z przyczyn dotyczących cech Kubków PuraCup, których nie można uznać za produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o którym mowa w art. 2 pkt 9e ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, nie można więc uznać, że oferowane są przez Wnioskodawcę przy użyciu urządzenia vendingowego, produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o których mowa w art. 3b ust. 2”.

„Kubek PuraCup to według dokumentacji uzyskanej przez Wnioskodawcę od XX (spółki prawa estońskiego), produkt dostępny w różnych kształtach i pojemnościach, wytwarzany ze specjalnego, roślinnego materiału. Deklaracja producenta, potwierdzona przez liczne testy i analizy, wskazuje na jego ekologiczne pochodzenie. Produkt, według dokumentów przedłożonych przez XX, nie zawiera tworzyw sztucznych w rozumieniu ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 433 z późn. zm.).

W tym zakresie wskazać należy, że zgodnie z art. 2 pkt 11aa) ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 433 z późn. zm.) „Ilekc w ustawie jest mowa o: (...) tworzywie sztucznym - rozumie się przez to materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm.), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.”

Zgodnie zaś z art. 3 pkt 5) Rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. U. UE. L. z 2006 r. Nr 396, str. 1 z późn. zm.): „W rozumieniu niniejszego rozporządzenia: (...) 5) polimer: oznacza substancję składającą się z cząsteczek stanowiących sekwencję jednego lub kilku rodzajów jednostek monomeru. Cząsteczki takie muszą charakteryzować się statystycznym rozkładem masy cząsteczkowej w pewnym zakresie, a różnice w masie cząsteczkowej powinny wynikać przede wszystkim z różnic w liczbie jednostek monomeru w cząsteczce. Polimer zawiera:

- a) cząsteczki stanowiące prostą większość wagową, które zawierają co najmniej trzy jednostki monomeru związane kowalencyjnie z co najmniej jeszcze jedną jednostką monomeru lub z innym reagentem;
- b) cząsteczki niestanowiące prostej większości wagowej wśród cząsteczek o tej samej masie cząsteczkowej.

W kontekście tej definicji "jednostka monomeru" oznacza przereagowaną formę monomeru w polimerze.

Głównym składnikiem Kubka PuraCup jest masa celulozowa pozyskiwana z naturalnych źródeł, takich jak wyłoki trzciny cukrowej, pulpa bambusowa i pulpa drzewna. Badania wykonane przez akredytowane Laboratorium Badań Materiałów i Opakowań Jednostkowych Sieci Badawczej Łukasiewicz – Łódzki Instytut Technologiczny [...] potwierdziły nie tylko, że głównym składnikiem Kubka PuraCup jest celuloza, ale, że w widmie próbki (wykazującym wysokie dopasowanie do widma celulozy) brak jest charakterystycznych pików dla polimerów ropopochodnych i biopolimerów, co wyklucza ich obecność.

W tym kontekście wskazać należy, że w procesie produkcji Kubka PuraCup oprócz celulozy pochodzenia roślinnego, zastosowano środek NEUSIZE AK-15, który zwiększa odporność na wilgoć (barierowość). Jest to środek hydrofobowy, powszechnie stosowany w przemyśle papierniczym, który zwiększa odporność na wilgoć (barierowość).

Substancja ta (DIMER ALKILOKETENU nr CAS 144245-85-2) nie jest polimerem, a więc nie jest tworzywem sztucznym w rozumieniu przywołanego wyżej przepisu art. 2 pkt 9e) ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 433 z późn. zm.) w powiązaniu z art. 3 pkt. 5) Rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. U. UE. L. z 2006 r. Nr 396, str. 1 z późn. zm.).

Przywołane powyżej definicja tworzywa sztucznego oraz polimeru, wskazują, że dimer nie stanowi polimeru w rozumieniu powyższych przepisów, a w następstwie nie jest tworzywem sztucznym. Dimer zawiera bowiem jedynie dwie cząsteczki monomeru, podczas gdy dla wypełnienia definicji polimeru, substancja podlegająca ocenie, winna zawierać „co najmniej trzy jednostki monomeru związane kowalencyjnie z co najmniej jeszcze jedną jednostką monomeru lub z innym reagentem.”

Co więcej użycie środka NEUSIZE AK-15, przywołanego powyżej, jest zgodne z zaleceniami dla materiałów mających kontakt z żywnością pochodzącymi od BFR – czyli Bundesinstitut für Risikobewertung, co tłumaczy się jako Federalny Instytut Oceny Ryzyka, będącej niemiecką agencją rządową, która zajmuje się oceną żywności, produktów chemicznych i produktów konsumenckich pod kątem ich bezpieczeństwa dla zdrowia ludzi. BFR analizuje różne substancje i materiały, które mogą mieć kontakt z żywnością, i wydaje rekomendacje dotyczące ich użycia. Jeśli chodzi o materiały mające kontakt z żywnością, BFR może wydawać opinie, które pomagają w określeniu, czy dana substancja jest bezpieczna w użyciu.

Idąc dalej należy odnieść się do definicji produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, która została przewidziana w art. 2 pkt 9e) ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 433 z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem ilekroć w ustawie jest mowa o: (...) 9e) produkcie jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych – rozumie się przez to produkt, który jest w całości lub części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

Jak wyżej już wskazano, surowce wykorzystane do wytworzenia Kubka PuraCup nie są

polimerami. To zaś wyłącza je z kategorii tworzyw sztucznych, o których mowa w art. Art. 2 pkt 11aa) ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 433 z późn. zm.).

W następstwie braku tworzyw sztucznych w składzie Kubka PuraCup, Kubek PuraCup nie stanowi produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o którym mowa w art. Art. 2 pkt 9e) ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 433 z późn. zm.). By można było produkt zakwalifikować do kategorii produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w składzie takiego produktu muszą znajdować się tworzywa sztuczne, co w niniejszym stanie faktycznym nie ma miejsca.

W następstwie zasadne jest uznanie, że Kubek PuraCup nie jest produktem jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Nadto, Kubek PuraCup posiada certyfikat „OK compost home” wydany przez TUV AUSTRIA CERT GMBH, który potwierdza możliwość jego kompostowania zarówno w warunkach domowych, jak i przemysłowych. W kompostowaniu przydomowym ulega biodegradacji w stosunkowo krótkim czasie, a dzięki certyfikacji może być dodawany do kompostu wraz z innymi odpadami organicznymi.

W następstwie wykazania, że kubki nie zawierają tworzyw sztucznych, co potwierdza OPINIA [...], Kubki PuraCup, jako niestanowiące produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o którym mowa w art. 2 pkt 9e) ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej nie są objęte obowiązkiem pobierania od użytkownika końcowego nabywającego takie produkty (kubki) lub napoje lub żywność w tych produktach (kubkach) opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej w związku z art. 3b ust. 1 tej ustawy.

Tak przepis art. 3b ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, jak i pozostający w związku przepis art. 3b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej) odnoszą się do przewidzianej art. 2 pkt. 9e) definicji produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (która to definicja odnosi się, jak wyżej wykazano, do produktów innych niż Kubki PuraCup). Wykluczenie ze składu Kubków PuraCup tworzyw sztucznych samo w sobie w następstwie powoduje, że brak jest podstaw do przypisywania w związku z oferowaniem tych kubków obowiązku pobierania od użytkownika końcowego opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 2 w związku z art. 3b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.”

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku zdarzenia przyszłego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 3 pkt 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko - tworzywo sztuczne oznacza materiał składający się z polimeru zgodnie z definicją w art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane. Z kolei w myśl art. 3 pkt 40 Rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. - substancja niemodyfikowana chemicznie oznacza substancję, której struktura chemiczna pozostaje niezmieniona, nawet jeżeli została ona poddana procesowi chemicznemu lub obróbce lub też fizycznej transformacji mineralogicznej, na przykład w celu usunięcia zanieczyszczeń. Ponadto według art. 3 pkt 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i

Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. jako produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych należy rozumieć produkt w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

W Załączniku do Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w części A wymieniono produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte zakresem art. 4 Dyrektywy dotyczącym zmniejszenia stosowania m.in. kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka. Przywołany przepis określa m.in. że państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapobiegania powstawaniu odpadów. Środki te mogą obejmować krajowe cele w zakresie zmniejszenia stosowania, środki zapewniające udostępnianie konsumentowi końcowemu w punkcie sprzedaży produktów wielokrotnego użytku stanowiących alternatywę dla wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, instrumenty ekonomiczne, takie jak instrumenty zapewniające, aby te produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych nie były bezpłatnie wydawane konsumentowi końcowemu w punkcie sprzedaży. Katalog produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zawarty w ww. załączniku do Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w całości przeniesiono do ustawy o opłacie produktowej (załącznik nr 6).

Powyższe przepisy mają odniesienie m.in. w art. 3b ust. 2 ustawy o opłacie produktowej, który wskazuje, że przedsiębiorca pakujący i oferujący - za pomocą urządzenia vendingowego, w tym umieszczonego także w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne - napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej "opłatą". Produktami takimi, zgodnie z załącznikiem nr 6 pkt 1 ww. ustawy są produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w postaci kubków na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka.

Dodatkowo art. 3d ustawy o opłacie produktowej wskazuje, że przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce jej pobrania, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana.

Z kolei art. 2 pkt 9e ustawy o opłacie produktowej definiuje produkty jednorazowego użytku wykonane z tworzywa sztucznego, które objęte są jej przepisami, jako produkty, które są w całości lub części wykonane z tworzyw sztucznych i które nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone.

Jednocześnie art. 2 pkt 11aa ustawy o opłacie produktowej definiuje tworzywo sztuczne jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.

Ponadto art. 2 pkt 11ac ww. ustawy wskazuje, że użytkownik końcowy to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

Zgodnie z opisem przedstawionym we wniosku Wnioskodawca planuje sprzedawać za pomocą urządzenia vendingowego napoje w kubkach papierowych PuraCup z masy celulozowej niezawierających tworzyw sztucznych. Na potwierdzenie wytworzenia ww. kubków z materiałów nie będących tworzywami sztucznymi w myśl definicji zawartej w ustawie o opłacie produktowej, Strona przedstawiła dokument „Opinia - ocena zgodności produktu „KUBEK PuraCup” z wymogami ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej” wydaną przez Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy w Warszawie, w której przedstawiono wyniki badań materiału wykonane przez Laboratorium badań materiałów i opakowań jednostkowych Sieci Badawczej Łukasiewicz - Łódzki Instytut Technologiczny i Eurofins Product Testing A/S. Powyższe potwierdza, że jednorazowe kubki, w których Strona zamierza oferować napoje nie stanowią produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w rozumieniu przepisów ustawy o opłacie produktowej.

Artykuł 3b ust. 2 ustawy o opłacie produktowej zobowiązuje przedsiębiorców prowadzących sprzedaż za pomocą urządzenia vendingowego, oferujących jednorazowe kubki na napoje wykonane z tworzyw sztucznych, w rozumieniu definicji z art. 2 pkt 11aa ustawy o opłacie produktowej, do pobierania opłaty od nabywającego te kubki z napojami. Przepis ten dotyczy obowiązkowego pobierania opłaty od nabywcy, który jest użytkownikiem końcowym tych produktów, w odniesieniu do każdej sztuki kubka, a następnie wniesienie tej opłaty na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez właściwego miejscowo marszałka województwa. Opłata ta nie dotyczy sprzedaży kubków na napoje, które nie są wykonane z tworzywa sztucznego, gdyż kubki te nie są produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w rozumieniu ustawy o opłacie produktowej.

W myśl powyższego, w ocenie tut. Organu, w odniesieniu do przedstawionego zdarzenia przyszłego opisanego we wniosku dot. sprzedaży za pomocą urządzenia vendingowego użytkownikom końcowym napojów w kubkach papierowych PuraCup z masy celulozowej niezawierających tworzyw sztucznych w rozumieniu definicji z art. 2 pkt 11aa ustawy o opłacie produktowej, należy stwierdzić, że Strona nie ma obowiązku poboru opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 2 ustawy o opłacie produktowej, a tym samym nie ma obowiązku uiszczania tej opłaty na konto właściwego marszałka województwa w myśl art. 3d tej ustawy.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji zdarzenia przyszłego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.